

ش متن درگفتمان مقاومت» با محوریت کتاب «من پناهنده نیستم»

و مقاومت درآینه ادبیات

مرتضی قاضی

کتاب «لهجه‌های غزه‌ای» را پیشنهاد می‌کنم

کتاب «لهجه‌های غزه‌ای» به عنوان یک کتاب موثر برای اطلاع‌رسانی از مرکز حوادث فلسطین اشغالی است. بعد از اتفاقات اخیر غیر از این کتاب، کتاب دیگری ندیدم این قدر نزدیک و داخل خود غزه به حوادث بپردازد و بین مردم باشد. ما گزارش‌هایی هم از داخل غزه ترجمه کردیم، با افرادی که آنجا هستند صحبت کردیم. به نظرم ارتباط گرفتن با نویسندگانی که آنجا هستند ما را به روایت آنها نزدیک می‌کند و این جریان برای تولید آثار واقعی، فکت‌های خوبی خواهد شد؛ به هر حال حوزه ما مستندنگاری است و می‌توانیم تصویر واقعی تولید کنیم.

مریم مطهری‌راد

تغییر رویکرد اجباری در سیاست اسرائیل

طی یک سالی که از هفت اکتبر گذشته، تغییر رویکرد اجباری در سیاست اسرائیل اتفاق افتاده که بسیار جالب است. سال پیش، حوالی همین زمان نتانیاهو عنوان کرد وظیفه من حفظ امنیت اسرائیل است؛ ولی امروز اتفاقی بزرگ افتاده که معنای عمیقی در آن نهفته است. امروز اسرائیل عنوان می‌کند، هدف ما حفظ موجودیت اسرائیل است و این چرخشی بود که به یمن مقاومت رخ داد.

چنین جریانی اگر در ادبیات و رمان نشان داده شود، می‌توان

او در قاهره درگذشت

رضوی عاشور (۲۰۱۴ - ۱۹۴۶) داستان نویس، رمان نویس، منتقد ادبی و استاد دانشگاه مصری است. برخی از آثار او به زبانهای انگلیسی، اسپانیایی، ایتالیایی و اندونزیایی ترجمه شده و کتاب «ثلاثیه غرناطه» اش در سال ۱۹۹۴ در نمایشگاه بین‌المللی کتاب قاهره، جایزه بهترین کتاب را از آن خود کرد. در سال ۲۰۰۷ نیز جایزه ادبی کنستانتین کاوافی را در بخش یونان برد. این جایزه از سال ۱۹۹۰ با هدف رشد روابط فرهنگی میان مصر و یونان آغاز شد و در دو بخش یونانی و مصری برگزار میشود. رضوی عاشور مادر تمیم برغوثی (شاعر) و همسر مرید برغوثی ادیب و شاعر فلسطینی است (که انور سادات اجازه اقامت او را در مصر نداد). رضوی عاشور در سال ۲۰۱۴ در ۶۸ سالگی و در پی بیماری در قاهره درگذشت.

گفت، ادبیات مقاومت درست و اصولی ایجاد شده است. در واقع یک رمان اگر بتواند این گردش را نشان بدهد، رمانی خوب در حیطه مقاومت خواهد شد.

مریم مقانی

ایرانی نمی‌تواند دردهای فلسطینی را بنویسد!

درباره دغدغه فلسطینیان باید بگوییم: آنها نیازی ندارند یک ایرانی درباره‌شان داستان بنویسد. ایرانی باید نگاه خودش را درباره فلسطین بنویسد. ایرانی نمی‌تواند دردهای فلسطینی را بنویسد، بلکه به عنوان یک آزادی‌خواه باید نیاز آنها را بنویسد.

فائزه غفارحدادی

نسبت به سبک زندگی انسان فلسطینی شناختی نداریم

اگر بخواهیم انسان ایرانی درد انسان فلسطینی را درک کند، باید نسبتی بین شان ایجاد شود. ما امروز سبک زندگی هالیوودی را بهتر می‌شناسیم و بهتر درک می‌کنیم، اما نسبت به سبک زندگی انسان فلسطینی شناختی نداریم؛

تنها راه ایجاد این شناخت برای ما که اهل کلمه هستیم، شناخت سبک زندگی آن هاست. در کتاب من پناهنده نیستم، اول با زندگی عشیره‌ای مواجه می‌شویم. ولی در روند متن می‌بینیم آنها وقتی با خانواده‌های آواره مواجه می‌شوند، به دیگری هم پناه می‌دهند و اینجاست که اسلام و مقاومت هم جلو می‌آید. نوع دوستی در این بین بسیار آشکار است.

در پاسخ به این دو سؤال که «درد فلسطینی چگونه برای ما قرار است ملموس شود؟ ما از راه دور چگونه می‌توانیم به شناخت برسیم؟» باید بگوییم: اولین چیز برای ما داشتن دغدغه شخصی است. اگر دغدغه داشته باشیم راهش پیدا می‌شود.

محمد نصرای

آیا رؤیای آنها را می‌شناسیم؟!

در نسبت اتوپیایی با جریانات فلسطین، هویت خیلی مهم است و باید پرسید نسبت ما در این مختصات چیست؟ اسرائیل رؤیای مشترکی ساخته که نویسنده و ساختار تولید در شکل‌گیری این رؤیا نقش داشته است. ولی باید دید نویسنده‌ای که می‌خواهد متنی در رابطه با فلسطین تولید کند، آیا رؤیای آنها را می‌شناسد؟

سید عذرا موسوی

فرصت مناسب برای هنرمندان

بیداری جهانی در موضوع فلسطین و لبنان، حساس شدن افکار در مسأله شهادت سید حسن نصر... و هم چنین مخدوش شدن چهره اسرائیل، فرصت بسیار مناسبی برای هنرمندان، به‌ویژه نویسندگان فراهم آورده است تا پیام مناسب را مخابره کنند.

مرضیه نفری

این داستان، زایش را نشان می‌دهد

انسان در این کتاب با خودش تنش دارد. بهترین و قوی‌ترین بخش کتاب این است که دائم دشمن را به مبارزه می‌طلبد. در اینجا «عبد» می‌خواهد حقوق بخواند برای مطالبات بین‌المللی؛ این نگاه

جالب است.

در پایان رقیه تبدیل به یک مبارز می‌شود و... این روند را در ادبیات فلسطینی داریم. در این داستان در نهایت به اینجا می‌رسیم که پناهنده نباشیم و داستان انسان ایرانی هم همین است.

بحث مقاومت فقط برای آنها نیست، برای ما هم هست. نگاه به زن، درخت، زمین و آب در این داستان به هم نزدیک است و زایش را نشان می‌دهد. امیدوارم بتوانیم ادبیات درستی در این حیطه خلق کنیم.

سید فاطمه موسوی

هیچ‌کدام در انتظار کشیدن متوقف نمی‌شوند

کتاب من پناهنده نیستم، داستان آدم‌هایی است که تندباد حادثه نگذاشته باور کنند که خویشان‌شان مرده‌اند و حالا پس از آوارگی نام پناهنده بر پیشانی‌شان مهر شده، شرح احوال آدم‌هایی که کلید خانه‌هاشان به امید بازگشت برگردن‌شان آویخته و نسلی به نسل دیگر به ارث می‌رسد.

آدم‌هایی که برای بازگشت به سرزمین مادری با انواع و اقسام بی‌مهری‌ها و حوادث تندوتیز مواجه‌اند و هیچ‌کدام در انتظار کشیدن متوقف نمی‌شوند و وقتی عصر به صید رسیده‌اند، به پناهنده تبدیل شده‌اند.